

אתו — באו לדון — לקמיה דר' יוחנן,
אמר להו: שפיר תפסתוה!

וכשיטתו לעיל, שבדיעבד אם נפסק הדין
כרבי טרפון אין מוציאים מיד התופס. וכאן,
כיון שכבר תפסוה חשיב כדיעבד, ואין
מוציאים מידם. תוספות. (59)

אתו לקמיה דרבי שמעון בן לקיש, אמר להו:
זילו אהדרו! כדעת רבי עקיבא, שלא מועילה
תפיסה אחר מיתה.

חזרו ואתו לקמיה דרבי יוחנן, אמר להו: מה
אעשה? שבנגדי [היינו אדם השקול כמוני]
חלוק עלי, ומבטל אני את דעתי מפניו. הרי
שחזר בו רבי יוחנן והודה לדברי ריש לקיש.
(עפ"י התוספות ר"ד).

מעשה שהיה בהחוא בקרא דיתמי, [רועה
בהמות של יתומים] דתפסי בעלי חובות
תורא [שור] מיניה.

בעל חוב אמר — מחיים תפיסנא ליה.
כלומר, תפסתיו בחובי עוד בחיי האב.

והבקרא אמר — לאחר מיתה תפסיה. ולא
מועילה תפיסתו, אפילו לדעת רבי טרפון,
כיון שכבר היה ברשות היתומים.

אתו לקמיה דרב נחמן, אמר ליה רב נחמן

ומר [היינו ריש לקיש] סבר — הלכה כרבי
עקיבא אפילו מרבו, ולכן החזיר ריש לקיש
את הדין להיות כרבי עקיבא.

ואיבעית אימא — דכולי עלמא סברי, הלכה
כרבי עקיבא רק מחבירו, ולא מרבו.

והכא, בהא קמיפלגי: מר [היינו רבי יוחנן]
סבר — רבי טרפון רבו הוה. ואם כן ההלכה
כרבי טרפון.

ומר [היינו ריש לקיש] סבר — רבי טרפון
חבירו הוה, ואם כן ההלכה כרבי עקיבא.

ואיבעית אימא — דכולי עלמא סברי שרבי
טרפון חבירו הוה.

והכא, בהא קמיפלגי: מר [היינו ריש לקיש]
סבר — "הלכה" איתמר. כלומר, מקובלנו
שהלכה כרבי עקיבא מחברו. ואם טעה הדיין
ופסק כרבי טרפון, דינו כטעה בדבר משנה
וחזר.

ומר [היינו רבי יוחנן] סבר — "מטין"
איתמר. כלומר, מקובלנו רק שמטים את
ההלכה להיות כדברי רבי עקיבא, אבל אם
כבר נפסק הדין כר"ט אינו חוזר.

קריביה [קרובין] דר' יוחנן היו נושים
בפלוגי, ומת, ותפוס הנושים פרה דיתמי
שהייתה מונחת בסימטא, בפרעון חובם.

הלכו לדון במקום אחר ונפסק להם הדין שם
כרבי טרפון. ולכן חשיב כדיעבד ואין מוציאים
מידם.

והריטב"א כתב — שמדובר אחרי שכבר
טבחו ואכלו את הפרה, ולכן חשיב כדיעבד ואין
מוציאין מידם.

מחבירו איתמר, אבל מרבו לא איתמר בפירוש,
אלא כך שמענו. אבל אין זה טועה בדבר משנה
אלא נחשב כטועה בשיקול הדעת, ואינו חוזר.
ולעולם אף לרבי יוחנן ההלכה כרבי עקיבא
לכתחילה.

59. אך הרא"ש כתב — שמדובר במקרה שכבר